

Thảo Am Đỉnh Tuyết

Thảo am đỉnh tuyết gió hú mây ngàn chân xếp tròn khuôn
trắng thánh thiện quanh năm suy tư trầm lắng tháng ngày
trong treo thơ ngây bổng chốc thoảng mây e ấp buông xuống
trần trụi bạch ngọc hồng hoa vụn vút vờn cao cánh đào chớm
nở run rẩy nắng xuân nóng bỏng miên man triều dâng lặn
ngập triền miên diên đảo mù mẫm cơn mê đi hoang bất tận
Đường xa ngút ngàn hun hút mòn mỏi trước dài theo năm
tháng lặn lóc bụi đời diên đảo cõi trần ai vạn dặm mù khơi
trăm năm một giấc kê vàng mỗi gối chùn chân bao lần nấn
đời lặn đặng tình người bạc thếch như vôi

Cỏi hư vô chân mây gát núi cội thông già ngã bóng chiều hôm
chim riu rít gọi đàn tìm về tổ ấm ánh nguyệt vờn hoa sóng
sánh ánh bạc màu sương gió năm tháng mãi chơi xa quên cả
lối về gió dừng lại mây dừng trôi chim hạc mỗi cánh

Nơi cửa vô cùng cung sơn thếp vàng ấm áp nển ngọc lung
linh hạt mầm chớm nở hoa lá bổng thâm thì gió thoảng rung
khuả chim hát sơn ca tung tăng thêm ngọc thơ ngâm mấy
khúc sáo vi vu vào không chiều tà yên ả lá vàng xào xạc mỗi
bước sen thơm đi về tự tại thảo am vẫn còn đây tháng ngày
động lại cỏ thơm xưa lần giờ trước đen !

Nguyễn Hoàng

Phan Văn Huy Tâm